

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 94/2015
13.05.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца К.С. из Ј., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Ниша, против туженог Н.е. АД Н., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2838/14 од 17.09.2014. године, у седници одржаној 13.05.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2838/14 од 17.09.2014. године и пресуда Основног суда у Нишу П1 4043/13 од 21.03.2014. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 4043/13 од 21.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог бр.33/165 од 15.12.2011. године, којим му је отказан уговором о раду, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2838/14 од 17.09.2014. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и наведена првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 18.02.2002. године, на неодређено време, на пословима вишег контролора локала, а по основу анекса број 4 на пословима главног диспечара. Решењем туженог од 15.12.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 1.

тач. 2. и 3. Закона о раду, члана 6. став 1, члана 7. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених и члана 20. тач. 1. и 4. уговора о раду, зато што је дана 29.11.2011. године, током рада у ноћној смени, спавао на свом радном месту, а што је утврђено од стране Службе унутрашње контроле у 03,40 часова. Ова Служба је покренула поступак за утврђивање одговорности тужиоца, па су у том поступку изведени докази саслушањем тужиоца и сведока, као и увид у фотографију са лица места, на основу чега је закључено да је тужилац свесно учинио повреду радне обавезе и да је немарно и несавесно извршавао постављене задатке, те да су се на основу тога, стекли услови за престанак радног односа. Тужиоцу је уручено упозорење о постојању отказног разлога на које се он изјаснио, а затражено је и мишљење синдиката.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, оцењујући да је поступак утврђивања одговорности тужиоца због учињене повреде радне обавезе спроведен у складу са законом, побијаном пресудом је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно утврђено, због чега се за сада не може прихватити наведени закључак нижестепених судова о постојању одговорности тужиоца због учињене повреде радне обавезе и законитости оспореног решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако зато постоје оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, поред осталог и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Понашање које се сматра повредом радне дисциплине прописано је актом послодавца, па је у Колективном уговору о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених у члану 6. утврђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, ако не поштује радну дисциплину прописану уговором о раду и ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Ова одредба колективног уговора је идентична са наведеном законском одредбом, односно овом одредбом Колективног уговора се не конкретизује и ближе утврђује понашање запосленог који представља повреду радне дисциплине, већ се упућује на одредбе уговора о раду. Уговором о раду у тачки 20. став I и IV утврђено је да се повредом радне дисциплине сматра неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза.

Имајући у виду напред наведено, као и до сада утврђено чињенично стање, посебно околности на основу којих је утврђена одговорност тужиоца, за сада се по оцени Врховног касационог суда не може прихватити закључак нижестепених судова да понашање тужиоца конкретном приликом указује на неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Наиме, није утврђено које су биле радне обавезе тужиоца према опису послова које је

обављао, односно које од тих обавеза је наведеном приликом несавесно, неблаговремено или немарно извршавао. У том контексту на недвосмислен начин није расправљено да ли је тужилац у време које му се ставља на терет, у радним просторијама туженог, спавао или се само одмарао због здравствених тегоба, на које околности је првостепени суд саслушао више сведока, па и тужиоца који су изјавили да у критичном времену од 03,40 није могао да спава, јер је пар минута пре тога у 03,37 часова издао путни налог возачу.

Из напред наведених разлога, овај суд налази да је ради правилне примене материјалног права потребно расправити и утврди наведене чињенице, од којих зависи правилна примена материјалног права и законита одлука у овој парници.

Применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**